

Výzva k věrnosti

Hošťálková 28. 1. 2018

Písně: 639, zpěv dětí „Notička“, 257, 391, 487

Čtení Písma: 2.ep. Timoteovi 1, 13 - 2, 10

Text kázání: 2.ep. Timoteovi 2, 11 - 13

Milí bratři a sestry,

v ekumenickém překladu je tento oddíl nadepsán titulem: „Výzva k věrnosti.“ Apoštol jistě nepochyboval o Timoteově věrnosti Kristovu evangeliu, ale takových připomínek není nikdy dost. Všude kolem je mnoho různého pokušení. I Timoteus se s nimi setkával. Přicházeli různí učitelé a hlásali všelijaké bludné nauky. Lidé byli zmateni. Kdo má pravdu? Je pravda, co jsme slyšeli na počátku od našeho prvního kazatele Pavla a na základě čeho jsme uvěřili, anebo mají pravdu tito noví propagátoři, kteří Pavlovo učení popírají? Jak se rozhodnout?

„Měj za vzor zdravých slov to, co jsi slyšel ode mne ve víře a lásce, která nás spojuje v Kristu Ježíši. Svěřený poklad chraň mocí Ducha svatého, který v nás přebývá.“ Jestli je třeba nějak se rozhodovat, jestli máš nějaké pochybnosti, rozhodni se pro to, co jsi slyšel dříve ode mne. To není domýšlivost, ani žárlivost na jiné kazatele. Tady nejde o osoby, ale o samého Krista. Ten musí zůstat počátkem i koncem všeho. V této víře i lásce ke Kristu je potřebné vytrvat. To je to nejvzácnější, co člověk může mít a to je potřebné chránit i bránit.

A přece ani jemu se nepodařilo přesvědčit každého a nedovedl si udržet ani ty, které předtím získal. Píše: **„Víš, že se ode mne odvrátili všichni v Asii, mezi nimi Frygelos a Hermogenés“**. Tento obrat **„všichni v Asii“** překvapuje; znamená to všichni v maloasijských sborech, které Pavel založil. Nové učení rozvracelo sbory, odvádělo od Krista, protože středem zbožnosti se v něm stával člověk a jeho všelijaké kvality, především snad dobrá, zbožná výřečnost, ta uchvacovala vždy. Kde ale k tomu dochází, ustupuje Kristus do pozadí.

Pavel tím, že ho všichni opustili, není zviklán. Nebylo mu to lhostejné, ale jeho svědomí je čisté. Zvěstoval jim Krista v plnosti a čistotě a za další nenese odpovědnost. Mezi těmi, kteří jej opustili, byli i někteří jeho osobní přátelé - některé tu jmenuje. Muselo to být bolestné, ale tím vděčnější je za ty, kdo mu zůstali věrni. Z nich tu jménem vzpomíná nějakého Onezifora, který za ním šel až do Říma, našel jej tam, jako vězně, v řetězech; nijak mu to ale nevadilo. Nestyděl se za něj a prokázal mu mnohou dobrou službu. **„Kéž mu Pán dá, aby u něho našel milosrdenství v onen den“** - on sám se mu odvděčit nemůže. Ale takové služby Bůh odplatí v den konečného zúčtování.

Teď ale jde především o mladého Timotea: **„A ty, můj synu, buď silný milostí Krista Ježíše“**. To je skutečně krásné přání, krásná výzva. Být silný milostí! Ne sám v sobě, ne ve spoléhání na vlastní síly, ale v jistotě, že milost Kristova je to největší, co nás v životě drží, a co nás posiluje i v každé práci pro něho. **„Co jsi ode mne slyšel před mnoha svědky, svěť to věrným lidem, kteří budou schopni učit zase“**

jiné.“ Pavel tu klade Timoteovi na srdce především učitelskou službu. Jako biskup, má Timoteus vyučovat jiné tak, aby pak oni mohli vyučovat zase další. Pavlovi záleží na tom, aby byli vzděláváni v tom učení, které dříve Timoteus sám přijal od něho. Má to být zdravé učení; učení zacílené na Krista jako jediného Spasitele a Pána. Církev se bez takovýchto kazatelů neobejde a musí se neustále starat o to, aby jich měla dostatek. Nejde jen o kazatele, kteří to mají za své povolání. Často se církev musí obejít bez nich a kázat mají presbyteři - tak tomu bylo za Pavla a je tomu tak i dnes. Tito kazatelé - mají-li skutečně sloužit Slovem Božím - musí mít jasno v tom, co je zdrojem spásy.

Ale nestačí jen vědět! Je potřebné umět se za evangelium postavit, a to i za nepříznivých poměrů. **„Snášej se mnou všechno zlé jako řádný voják Krista Ježíše.**“ Voják to nikdy neměl snadné. Musí snášet nepohodu, vypětí, únavu, i když není právě ve válce. Prochází tvrdým výcvikem a cele se musí věnovat svým úkolům, ničím jiným se nesmí nechat rozptylovat. **„Kdo se dá na vojnu, nezaplétá se do záležitostí obyčejného života; chce obstát před tím, kdo mu velí.“** Tak tedy i voják Ježíše Krista - to jsme my. Stojí ve zvláštní službě a má zvláštního velitele. Musí si ledasco z toho, co je u jiných běžné, odepřít; podobně i závodník: **„Kdo závodí, nedostane cenu, nezavodí-li podle pravidel“**, připomíná apoštol - jinak bude ze zápasu vyloučen. Chceš-li tedy mít podíl na Kristově vítězství, nemůžeš se vyhýbat nesnázím s tím spojenými. I Ježíš říkal svým: **„Vy jste ti, kdo se mnou v mých zkouškách vytrvali. Já vám uděluji..., abyste v mém království jedli a pili u mého stolu“** (Lk 22,28). Protože víme, o co usilujeme a za kým jdeme, musíme umět snášet i to, co nás při tom potkává.

„Uvažuj o tom, co říkám, Pán ti dá, abys všechno pochopil.“ A co má Timoteus pochopit, je vysvětleno hned v následující větě: **„Pamatuj na Ježíše Krista vzkříšeného z mrtvých, původem z rodu Davidova“**. Pavel tu zdůrazňuje, že byl Ježíš z rodu Davidova. Nejspíš se tím chtěl bránit proti těm, kteří učili něco jiného, nechtěli znát Krista podle těla a viděli v něm jen a jen Božího Syna, božskou osobu. Ale jako takový by Ježíš nebyl vzkříšen z mrtvých, žil by z moci svého božství. Jako takový by ale také neměl žádnou účast na naší smrti a žádný vliv na naše vzkříšení. Protože ale Kristus trpěl a zemřel v lidském těle, proto je jeho vzkříšení i nám počátkem nového života. **„To je moje evangelium“** - shrnutí vši mé zvěsti. Toho je potřebné se držet i v utrpení jako pevné kotvy. **„Pro ně - pro toto evangelium - snáším utrpení a dokonce pouta jako zločinec“**, říká apoštol. Jít prostě a poctivě cestou Kristovou. Vždyť On sám na sobě ukázal, že utrpením vede cesta ke slávě. Jak by se mu tedy jeho učedník mohl vyhýbat? V epištole Efezským (3,13) píše: **„Proto prosím, abyste se nedali odradit tím, že pro vás musím trpět; vždyť se to obrátí k vaší slávě.“**

Pavel se tu přímo ztotožňuje s Kristovým utrpením. Co prožíval Kristus, i on chce radostně prožívat. Musíme vyznat, jak se my často chceme každému utrpení vyhnout! Stýskáme si a stěžujeme, když nás potká třeba i malé trápení. Jistěže nejde o to, abychom utrpení vyhledávali, ale přijde-li, nemáme se hroutit, ale věřit, že ani bolest, kterou procházíme, není nesmyslná. A netýká se to jenom utrpení jednotlivce, ale i celku, třeba církve. I její utrpení, její „pouta“ mají smysl. Skrze ně může být dosvědčována Boží sláva. Církev může strádat, může být umlčována, spoutána, **„ale Boží slovo spoutáno není“**. Pavel byl sice vězněm císařovým, snad byl i spoután, aby se nemohl pohybovat po městě a měl osobního strážce, ale **„celé dva roky zůstával v najatém bytě a přijímal všechny, kdo za ním přišli, zvěstoval**

Boží království a učil všemu o Pánu Ježíši Kristu bez bázně a bez překážek“ (28,30). Má to být povzbuzením pro nás ve všech nesnázích, které nás potkávají. Ty všelijaké prožívané svízele života nemění nic na Božím spasení. **„A tak všechno snáším pro vyvolené, aby i oni dosáhli spásy v Kristu Ježíši a věčné slávy.“** - Ty nejlepší věci se vykupují jen těmi největšími oběťmi.

„Věrohodné je to slovo: Jestliže jsme s ním - s Kristem - zemřeli, budeme s ním i žít.“ V epištole Římanům je to vysvětleno ještě srozumitelněji: **„Vždyť ten, kdo zemřel, je vysvobozen z moci hříchu. Jestliže jsme spolu s Kristem zemřeli, věříme, že spolu s ním budeme také žít. Vždyť víme, že Kristus, když byl vzkříšen z mrtvých, už neumírá, smrt nad ním už nepanuje. Když zemřel, zemřel hříchu jednou provždy, když nyní žije, žije Bohu. Tak i vy počítejte s tím, že jste mrtvi hříchu, ale živi Bohu v Kristu Ježíši“** (6,7). To není žádná dogmatika, ale základní zjištění, které křesťan o svém životě dělá. **„Jsme-li děti Boží, tedy i dědicové, dědicové Boží, spoludědicové Kristovi; trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy“** (8,17). Může být slavnější vyhlídka, většího cíle? Nestojí se za to všechno pro jeho dosažení obětovat? Co znamená těch pár let trápení, nesnází, nemocí, je-li za nimi vyhlídka trvalé slávy?

Čteme ovšem i to: **„Zapřeme-li ho, i On - Kristus - nás zapře.“** Cesta ke slávě vede jen přes něho. Řekne-li někdo, třeba i z bázně, jako tenkrát Petr na dvoře Kaifášově: **„Neznám toho člověka, nikdy jsem ho neviděl“**, má i Kristus plné právo zavřít před ním dveře svého království. Naštěstí pro nás však tady také čteme: **„Jsme-li nevěrní, on zůstává věrný, neboť nemůže zapřít sám sebe“**. Pánu Bohu díky, že je tu vždycky ještě toto „ale“. Vždyť kdo z nás by mohl spoléhat na svou věrnost? Lidská nevěrnost nemůže změřit věrnost Boží. Boží milosrdenství je větší, než naše viny. V Kristu se Bůh sklání k člověku, který zdaleka není ideální, a pozvedá jej z jeho beznadějně situace.

Ne tedy lidská dokonalost, kterou hlásali falešní učitelé kolem Pavla a kterých není málo ani dnes, ale Kristova oběť otevírá dveře Božího království. Toho se má Timoteus držet. To je evangelium, které Pavel nepřestává kázat ani ve vězení. Toto evangelium má slyšet celá církev, také my dnes, bratři a sestry. Dej nám Pán rozumět.

Amen.